

Зборник радова конференције “Развој астрономије код Срба VI”
Београд, 22-26. април 2010,
уредник М. С. Димитријевић
Публ. Астр. друш. “Руђер Бошковић” бр. 10, 2011, 1191-1196

ГЕИНИ АСТРАЛЦИ

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

Културолошки пројекат „Јухорско око“, Параћин

Резиме: Дата је поетска публикација Ђорђа Петковића „Геини астралци“.

ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА

RES EXTRA COMERCIMUM

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

ГЕИНИ АСТРАЛЦИ

*Деконструисани сонети с репом и с
акростихом у огледалу*

*Милану и Милчу
ударја*

Београд
22-26. 04. 2010.

Културолошки пројекат „Јухорско око“,
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“

I

Мешавина кôдна – ови што сад јесу:
Клôн – кôд у свом бесу – наиђе на плодна
Ирационали доступна прегнућа:
Разастире снућа да смо идеали!

Идеали с обе стране Сириуса
Лансирају с кљуса пређу к`о сподобе:
Онај накот с чије судбине је трава
Вечног заборава с посечене шије.

Циља се реплика, заједничка, блиска,
Виртуелна њиска Трачког Коњаника!
Е, у том фазону, фора бива слатка:

Ту је она гатка о практичном клону!
Кад је Еуропа по своме примату
Од новом јату – топот иза топа!

Васцела се песма одрекла славуја,

Вишак осног зуја (ч)умна је повесма.

Остварена јесте равнотежа ôсна:
Код вас беше посна – код нас са фијесте!
Ту нам росна браћа одредише меру,

Ерективном смеру данак да се плаћа.
Витоша с Авале – Авала с Витоше:
Цврчци стегоноше к`о мелем астрала!

Васиона иште преко сателита
Од астрокомита да је светилиште.
Луцидно се траже васионске тачке,
Играчке са врачке, к`о са мртве страже.

Ритуали с Христа траже да смо исто.
И стиже Мефисто. “Не, ово је писта
Која уз науку поезију (с)хвата:
Мисаона јата за руку подруку!”

**Издање поводом одржавања VI конференције
Развој астрономије код Срба,
Београд, 22-26. 04. 2010.**

II

Мисао о ребру са сумерског култа,
А песма је нулта чим угледам зебру;
Јер данајско цвеће у балканском врту
Аријску сни црту за акро-умеће.

Месечева птица са грипом у кљуну
Истискује куну да јесте ништица.
Ту јалове звезде од помоћи нису,
Оне су на вису Војводе Пријезде.

Ви јесте Јелица по великом праску,
Али по нагласку само док сте птица
С белим рукавима у фрули зачета:

Остаје комета кад је иште рима.
Након плетеница – моје пола срца
Емоције грца с месечевих жица.

То не значи да ме негде јоште има,

Тражим се из дима, из хаосне драме.

Ето, с твога зрна овај сонет ниче,
Нашминкано птиче за времена црна!
Овог јутра Сунце са Западне стране

Састави ђердане не бројећи унце.
А падоше петли испред Коњаника,
Вештица их чика на брезовој метли.

Ожеднела Луна има у наручју
Троструку ћуд вучју са балканског чуна.
Из новог живота мисао се враћа
Међу стара сâћа сунчевог окота.

А поклон Данајке има своју цену:
Јесам за размену, маглу са парлајке!
Апсолутна нула на сонет се љути,
Мисаони путеи (ч)умна су гранула.

Ово су реплике на стихове бугарских песника из
Књижевног клуба „С Геом на Редуту“ – Софија, у
преводу М.С. Димитријевића.

III

Рајско је насеље цела васиона,
А судба је склона да и нас самеле;
Јер и ми смо исто – материја чиста,
Чиста кад заблиста као Ботев Христо.

Оно што с науке у поетском луку
Варира нам муку у речје заруке;
Емитијући се у звездана кола,
Слажу с непребола заумне обресе.

У томе је сазвежђу „С Геом на Редуту“
Рајчо сјајну слуту – Месечеву пређу,
Ангажује да се пали цигарета,

Јер је она света, ако с раком, зна се.
Сунчевом бокалу, кад се небо плави,
Изазов на јави, на морскоме жалу,

Наум сновне масе: да и други еживе,

Научно с наиве, да се живот спасе.

Из чулног бокала, макар једну чашу,
С њим би он на пашу по пољу астрала;
Јер што на Земљи је, ватра је и ништа,

Ако с пепелишта крв се не открије.
Рајчо добро зна то, и ка Београду
Успоставља наду, ако му је дато.

Сводећи Балканце са речјих редута
Европска опута причвршћује данце
Васељенског брода као равнотежу:
Океанску мрежу чека непогода!

Чекати у слављу изазов к`о шансу,
Јаучну романсу као рику лављу;
А љубав за друге – то је оно право,
Рајско нуди Ђаво са (ч)умне оструге.

Песме се налазе у: Милан С. Димитријевић,
Савремена бугарска поезија КК „С Геом на
Редуту“, Астрономија код Срба V, 759-791.

IV

Зрно изазива унутрашњи немир,
Ако јесмо свемир што у нама скрива
Крај иза почетка живућег кристала,
Антејска смо жвала с потковицом претка.

Ту где се мрав сећа смрти балегара,
Јаство се отвара свакога пролећа:
У чулној светлости иза које звезде
Маглинама језде до сржи у кости.

А глад јесте звала Утву Златокрилу,
Ратарску идилу преко белог рала.
И свакога јутра к великом почетку

Нудили смо претку потковано сутра.
Отвореном свету као царству мрава
Високо је глава уздигла планету.

Успротивила се после хербицида,

Услиши Свевида са своје терасе.

Видимо и мрава како потрбушке
Озрачен са крушке знак је заборави
Ноћ нас по месецу јоште изазива,

Истинита Жива по хришћанском свецу.
Репати и куси у свом нас отиску,
А ми судбу блиску видимо у кљуси.

Миши зар да с кљусе виримо ка Сунцу,
Уместо к врхунцу, да гледамо у се;
Јер зашто би зрно остварило мету,
Ту где ахилету смирују на црно.

Антејска смо жвала с потковицом претка,
Крај иза почетка живућег кристала;
Ако јесмо свемир што у нама скрива
Зрно – изазива унутрашњи немир.

Издаје и штампа: КК „М. Бањевић“, Параћин. За издавача, уредник и рецензент Предраг Јашовић.

V

Плави небески круг виђен у пола стиха
Емитује с киха да је божански друг.
Тражећи ту свој мук од звезде до звезде,
Кад му мисли језде – незауостављиви звук.

Успоставља везу ишчекујући пад,
Наизуст што је јаџ – поетску лепезу.
Ерективна је ноћ кад научник се да,
Да немоћ сагледа као највишу моћ.

Јаство се ту види: очекује се реч,
Алегијска млеч стиховане хриди.
Лутцкасти ритуал успоставља маску,

Кад му у нагласку осећам (ч)умни жал.
Осећам да је смир дуг Сунчевом диску,
Васељену блиску као цеп, као вир.

У болничком кругу у белом је туђин,

Ухваћен хаиђин да комарцу фугу.

Виђен у туђини – на своме остати свој,
Озрачен чека број у затвору – глини.
Космос нам је шанса али такође клон,

Лажни човеков фон – утешна романса.
Али с моје тачке (седамдесета већ),
Ја сам само за пећ – не помажу врачке.

Да ли са Балкана пуца најлепши свод,
Европа и наш брод – види се с екрана:
На еколошки твист тројанац се игра,
Утва нас обигра, чим ухватим кист.

Кажеш ти, рођаче (исти именован):
Траже да будем нов к'о ђаче прваче!
Експресивни сплет имресивном своду
Пева да слободу не остварује свет.

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА.
ОВАЈ ПРИМЕРАК НОСИ БРОЈ:

ASTRALS OF GEO

Deconstructed sonets with tail and acroverse in mirror, inspired by the verses of Milcho Tsvetkov, Maja Mitova, Rajcho Rusev Rajs, Katja Marinova and Petko Nedjalkov are given.